

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **K. K.**

bytem X

zastoupené JUDr. Davidem Štosem, advokátem,
sídlem Národní 58/32, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**

sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **1. Mad Dogg Athletics, Inc.**

sídlem 2111 Narcisus Court, Venice, Kalifornie, Spojené státy americké

zastoupené Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7

2. Arbitrážní a smírčí společnost, s.r.o., IČO: 27120368

sídlem Moskevská 369/25, Praha 10

zastoupené JUDr. Davidem Štosem, advokátem,
sídlem Národní 58/32, Praha 1

o žalobách proti rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 11. 2021, čj. O-179461/D20085977/2020/ÚPV a čj. O-179460/D21031872/2021/ÚPV

takto:

- I.** Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 18 A 103/2021 a sp. zn. 18 A 104/2021, **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedena pod sp. zn. 18 A 103/2021.
- II.** Žaloby **se zamítají**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**Odůvodnění:****I. Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 2. 12. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 9. 11. 2021, čj. O-179461/D20085977/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí 1**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 7. 8. 2020, čj. O-179461/61014/2010/ÚPV (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí 1**“).
2. Výrokem I. Prvostupňového rozhodnutí 1 Úřad zamítl námitky podané žalobkyní a právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení 2 podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019 (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), podané proti zápisu slovní ochranné známky ve znění „SPINNING“ zn. sp. O-179461 (dále též „**první napadené označení**“ či „**Napadená ochranná známka 1**“) do rejstříku ochranných známek, jejímž přihlašovatelem byla osoba zúčastněná na řízení 1. Výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí 1 pak bylo zastaveno řízení o námitkách podaných týmiž namítajícími proti zápisu prvního napadeného označení do rejstříku ochranných známek dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb. ve znění do 31. 12. 2018**“).
3. Žalobkyně se dále samostatnou žalobou podanou rovněž dne 2. 12. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 9. 11. 2021, čj. O-179460/D21031872/2021/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí 2**“; spolu s Napadeným rozhodnutím 1 dále též jako „**Napadená rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 3. 2021, čj. O-179460/60892/2010/ÚPV (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí 2**“; spolu s Prvostupňovým rozhodnutím 1 dále též jako „**Prvostupňová rozhodnutí**“).
4. Výrokem I. Prvostupňového rozhodnutí 2 Úřad zamítl námitky podané žalobkyní a právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení 2 podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. podané proti zápisu slovní ochranné známky ve znění „SPINNER“ zn. sp. O-179460 (dále též „**druhé napadené označení**“ či „**Napadená ochranná známka 2**“; spolu s prvním napadeným označením či Napadenou ochrannou známkou 1 dále též jako „**napadená označení**“ či jako „**Napadené ochranné známky**“), do rejstříku ochranných známek, jejímž přihlašovatelem byla osoba zúčastněná na řízení 1. Výrokem II. Prvostupňového rozhodnutí 2 pak bylo zastaveno řízení o námitkách podaných týmiž namítajícími proti zápisu druhého napadeného označení do rejstříku ochranných známek dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018.

II. Napadená rozhodnutí

5. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadených rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňových rozhodnutích. Současně shrnul obsah podaných rozkladů, resp. jejich doplnění (věcného odůvodnění) a podání osoby zúčastněné na řízení 1 v rámci řízení o rozkladech. Předseda Úřadu dále v odůvodnění Napadených rozhodnutí v návaznosti na sumarizaci relevantní právní úpravy předeslal, že přihlášky Napadené ochranné známky byly podány dne 2. 5. 2002 a zveřejněny dne 5. 8. 2010 [pozn. soudu – jde o chybu v psaní; ve skutečnosti byly zveřejněny dne 25. 8. 2010] pro v rozhodnutích specifikovaný seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 9, 25, 28, 41 a 42 (první napadené označení) resp. třídy 28 mezinárodního třídění výrobků a služeb (druhé napadené označení).

6. Předseda Úřadu dále na str. 15 – 20 Napadených rozhodnutí vyložil důvody, pro které neshledal důvodnými námitky, jimiž se žalobkyně s poukazem na skutkové okolnosti a na postup žalovaného v jiných řízeních domáhala prolomení zásady koncentrace a přihlédnutí k důkazním prostředkům předloženým po uplynutí lhůty dle § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb., vztahujícím se k období po podání přihlášek Napadených ochranných známek. Předseda Úřadu odlišil koncentrační zásadu upravenou v odkazovaných ustanoveních zákona č. 441/2003 Sb. od zásady vyplývající z § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a s poukazem na judikatorní závěry správních soudů uzavřel, že prolomení této zásady není v posuzovaných věcech, jež odlišil od žalobkyní odkazovaných případů, na místě. Uzavřel, že z popsaných důvodů nemohl k důkazům předloženým spolu s rozkladem přihlédnout a zohlednit je pro účely zkoumání získání statusu uživatele nezapsaného označení s tím, že opačný postup by byl v rozporu s § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb. i soudní judikaturou.
7. Předseda Úřadu dále popsal východiska posuzování naplnění námitkového důvodu upraveného v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., přičemž uvedl, že nezapsané označení, které má být takovýmto způsobem chráněno, však musí splňovat stejné podmínky, jako kdyby bylo formálně přihlášeno a posléze registrováno, tj. musí splňovat i podmínku rozlišovací způsobilosti. Dodal, že pokud je namítáno nezapsané označení, které inherentní (vnitřní) rozlišovací způsobilost postrádá (např. je popisné, druhové či obvyklé v českém jazyce), je unesení důkazního břemene při prokazování získání statutu uživatele nezapsaného označení velmi složité. Akcentoval, že nabytí práva k nezapsanému označení je skutečností, kterou musí namítající ve smyslu § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb. prokázat. Pokud namítající do řízení nepředloží přesvědčivé důkazy (neunese důkazní břemeno), není možné konstatovat nabytí práva k nezapsanému označení, a není tudíž naplněna jedna ze základních hmotněprávních podmínek, bez jejíž existence nemá opodstatnění zkoumat existenci podmínek dalších. Podle předsedy Úřadu nezapsané označení, které nebylo prokazatelně užíváno v dostatečné kvalitě a kvantitě, nemůže zabránit zápisu napadeného označení do rejstříku ochranných známek. V řízení o námitkách uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. je tedy podle předsedy Úřadu nejprve nutné zkoumat, zda namítající nabyl právo uživatele nezapsaného označení a zda je toto právo starší než napadená přihláška ochranné známky. Užívání namítaného nezapsaného označení, jakož i jeho podobnost s napadeným označením, je pak podle předsedy Úřadu hodnoceno z pohledu průměrného spotřebitele, jehož předseda Úřadu pro potřeby posuzované věci vymezil s ohledem na charakter namítaných výrobků a služeb jako širokou spotřebitelskou veřejnost se zájmem o sportovní vyžití a dále odborníky, tj. sportovce, lektory a trenéry sportu.
8. V návaznosti na uvedené se předseda Úřadu na následujících stranách Napadených rozhodnutí vypořádal s poznatky plynoucími z důkazních prostředků předložených v celkem 4 skupinách ve lhůtě pro podání námitek. Posléze s poukazem na k nim jednotlivě uvedené závěry přisvědčil závěrům Úřadu, že pokud se v předložených podkladech slova „SPINNING“ a „SPINNER“ vyskytují, jedná se o jejich výskyt v popisném pojetí jako druhu sportovní aktivity na stacionárním kole (SPINNING) či stacionární kolo (SPINNER). Dodal, že jakkoliv Úřad detailně nepopsal všechny doklady spadající pod důkazy 1 až 4, typově je shrnul, a jeho závěr bylo možno řádně přezkoumat, přičemž předseda Úřadu onu popisnost/druhovitost v konkrétních případech užití v rámci doplnění Prvostupňových rozhodnutí vysvětlil, a nejde proto dle jeho přesvědčení o překvapivý a neodůvodněný závěr.
9. Předseda odmítl tvrzení, že Úřad bez jakéhokoliv zdůvodnění uvedl, že v roce 2001 bylo slovo „SPINNING“ v českém jazyce užíváno pro označení druhu sportovní aktivity. Toto námitkové řízení, jakkoliv je samostatným řízením, se dle předsedy Úřadu stále vede u jednoho a téhož spisu zn. sp. O-179461 (SPINNING), resp. zn. sp. O-179460 (SPINNER), jehož součástí je i zápisné řízení. Předseda Úřadu přitom poukázal na to, že žalobkyně jakožto fyzická osoba a rovněž jednatel/společník dalších jí propojených právnických osob vykazovala již v průběhu

předmětných zápisných řízení, tj. před zveřejněním přihlašovaného označení ve Věstníku Úřadu, velmi vysokou procesní aktivitu (žádosti o zasílání informací a rozhodnutí, nahlížení do spisu, dodávání velkého množství důkazních prostředků včetně různých připomínek atd.), přičemž skutečnost, že Úřad v zápisných řízeních u přihlášek Napadených ochranných známek vyjádřil přesvědčení o tom, že v roce 2002 byly tyto termíny nezpůsobilé zápisu mj. z důvodu jejich popisnosti a druhovosti pro české spotřebitele, jí byly tudíž dostatečně známy. Toto ostatně dle předsedy Úřadu vyplývá z jím popsanych důvodů i z celkové koncepce rozkladů.

10. Předseda Úřadu se neztotožnil ani s argumentem, že takovýmto způsobem Úřad vznesl požadavek na průkaz nikoliv vzniku práv uživatelů nezapsaného označení, ale na získání rozlišovací způsobilosti označení. Zdůraznil, že nezapsaná označení, aby mohla být úspěšně namítána proti přihlášce ochranné známky, musí být užívána v dostatečné kvantitě a kvalitě, jejíž rozsah je možno (v některých řízeních) k rozsahu příznačnosti přihlašovaného označení připodobnit. Zopakoval, že v případě, kdy jsou uplatňována práva z nezapsaných označení, jejichž inherentní rozlišovací způsobilost je minimální či dokonce žádná, jsou nároky na prokázání nabytí práv uživatele nezapsaného označení poměrně vysoké. Pakliže má být nezapsanému označení poskytnuta ochrana na úrovni registrované ochranné známky, je požadavek na řádné prokázání práva uživatele nezapsaného označení podle předsedy Úřadu zcela legitimní.
11. Předseda Úřadu nesouhlasil s argumentací, že označení „SPINNING“ v letech 2001 a 2002 nebylo v České republice spotřebitelům známo, neboť se jednalo o naprostou novinku na českém trhu, kterou čeští spotřebitelé spojovali výlučně s namítajícími, kteří je v té době jediní na trhu měli užívat. Tato tvrzení jsou totiž podle předsedy Úřadu v naprostém rozporu s tím, co bylo uvedeno jak v samotných námítkách, tak i v připomínkách. S odkazem na obsah na str. 3 a 4 námitek předseda Úřadu podotknul, že tam uvedená tvrzení o novince na trhu ve smyslu jedinečnosti těchto výrazů pro namítající jsou rovněž naprostou kontraindikací jejich argumentace uvedené v připomínkách proti zápisné způsobilosti označení „SPINNING“, resp. „SPINNER“. Předseda Úřadu v tomto směru poukázal na to, že žalobkyně podala kromě námitek rovněž šestery, resp. pateru připomínky, obsah těchto tvrzení reprodukoval a shrnul, že ve všech těchto připomínkách figurovala žalobkyně buď přímo jako podatelka připomínek (tj. fyzická osoba), nebo nepřímo jako statutární orgán (jednatel/společník) dalších právních subjektů podávajících připomínky, na což poukazovala rovněž osoba zúčastněná na řízení 1 ve svém vyjádření k rozkladu. Musela si tedy být vědoma jejich obsahu (argumentace). Předseda Úřadu přitom označil argumentaci za rozpornou s tím, že namítající se nemohou zároveň dovolávat práva z titulu držitelů nezapsaných označení „SPINNING“, resp. „SPINNER“, a zároveň (v námítkách i připomínkách) argumentovat, že v případě jejich užívání řadou subjektů je nelze zapsat nikomu. Předseda Úřadu tak přisvědčil osobě zúčastněné na řízení 1, že cílem námitek nebylo a není přesvědčení namítajících o vzniku jejich práv k předmětným označením, ale pouhá snaha zabránit jejich registraci jakýmkoliv prostředky. Aproboval názor Úřadu, že namítající neprokázali, že by byli před rokem 2002 (tj. přede dnem podání napadených přihlášek) držitelem práv k nezapsaným označením „SPINNING“ či „SPINNER“, a to bez ohledu na to, v jakém rozsahu byla akce pod zkráceným názvem „SPINOMÁNIE“ v Čechách propagována.
12. Předseda Úřadu dále vyložil důvody, pro které nepřisvědčil námítkám poukazujícím na nesprávný úřední postup Úřadu a porušení práva na spravedlivý proces, když nebylo nařízeno ústní jednání a výslech navrhovaných svědků. Neztotožnil se ani s argumentací, že výsledek tohoto řízení je předmětem veřejného zájmu. Opětovně pak poukázal na důvody, pro které nemohl zohlednit důkazní prostředky předložené v řízení o rozkladu. Dodal, že pokračování v akci „SPINOMÁNIE“ není relevantní, přičemž doklady ničeho nevypovídají o užívání označení „SPINNING“ a „SPINNER“ jinak než v druhovém/popisném pojetí, totiž o výlučnosti těchto označení pro namítající. K námítce odvolávající se na jiná správní řízení, v nichž bylo řádné užívání jiných označení/ochranných známek prokazováno identickými důkazy jako důkazy

předloženými s rozkladem, předseda Úřadu konstatoval, že v těchto řízeních projednáváné a prokazované skutečnosti, včetně uplatňovaných důkazů a právních institutů, nelze směřovat, a to se zřetelem ke koncentrační zásadě, skutečnosti, „že se jednalo o jinou ochrannou známku, a k tomu, že nelze stavět na rovněž kvantitu a kvalitu důkazů nutných pro průkaz řádného užívání již zapsané ochranné známky za účelem udržení práv a nutných pro získání práv uživatelů nezapsaného označení“.

13. Předseda Úřadu tak potvrdil závěr Úřadu, který na základě předložených důkazů konstatoval, že namítajícím se nepodařilo prokázat, že by nabyli právo k nezapsanému označení „SPINNING“ či „SPINNER“, jež by bylo starší než právo osoby zúčastněné na řízení 1 k napadeným označením, a tudíž nebylo možné dospět ani k závěru, že zápisem napadených označení do rejstříku ochranných známek by došlo k zásahu do starších práv namítajících k namítaným označením. Dodal, že nebylo-li prokázáno starší právo namítajících k nezapsaným označením, nebylo nutné posuzovat podobnost označení či podobnost výrobků a služeb, ani existenci pravděpodobnosti záměny, neboť by to bylo z důvodu hospodárnosti řízení nadbytečné.

III. Žaloba

14. Žalobkyně v návaznosti na rekapitulaci dosavadního průběhu řízení provedenou v části I. žalob vznesla v obou podaných žalobách několik shodných žalobních námitek.
15. Pod **prvním žalobním bodem** namítla, že žalovaný nesprávně posoudil předložené důkazy o užívání označení „SPINNING“ a „SPINNER“, kdy uvedl, že tato slova jsou užitá ve druhovém významu jako označení sportovní aktivity a druhu kola. Uvedla, že v případě důkazů č. 1, 2 až 4, smluvní dokumentace, faktur a dokladů týkající se akce „Spinománie na kolech SPINNER“, žalovaný uvedl, že ve vybraných několika případech obsahovaly tyto doklady také slovní spojení „spinningová mánie“ a z toho dovodil, že označení „SPINNING“ a „SPINNER“ zde byla užitá v popisném významu. Žalobkyně považovala toto hodnocení za nesprávné s tím, že doklady prokazují, že žalobkyně jako jediná dlouhodobě užívá označení „SPINOMÁNÍ na kolech SPINNER za zdravím“ označující její jedinečnou sportovně-soutěžní akci, kdy se daná sportovní aktivita provozuje na kolech pod názvem „SPINNER“. Pokud se tato akce označovala v dílčích dokumentech jako „spinningová mánie“, jednalo se dle žalobkyně o nadnesené označení akce žalobkyně, která však byla pro ni v rozhodné době jedinečná. Závěr o tom, že toto užití bylo druhové, není dle ní podložen žádnými skutkovými okolnostmi a žalovaný jej nijak jinak neodůvodňuje. Pokud žalobkyně užívala slova „SPINOMÁNIE“ a „spinningová mánie“ ve své podnikatelské činnosti, činila tak vždy jenom pro označení její konkrétní sportovní akce a jejího programového obsahu a nikoli pro označení druhu sportovní aktivity, která v dané době nebyla rozšířena. Pokud přitom bylo užitó v jednotlivých dokumentech označení „spinningový maratón“, bylo tak dle žalobkyně vždy učiněno podružně a v přímé návaznosti na označení akce „SPINOMÁNÍ na kolech SPINNER za zdravím“. Stejný závěr platí dle žalobkyně také pro označení kol „SPINNER“, u nichž žalovaný bez jakéhokoli zdůvodnění dovozuje, že spojení „kola SPINNER“ jsou druhovým označením kol. Z okolností a kontextu užití označení je dle žalobkyně zjevné, že se jedná o označení názvu kola. V jiných předložených dokladech, jako např. v dobových novinových článcích, se dle žalobkyně ostatně informovalo o „stacionárních kolech SPINNER“. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí opakovaně (např. str. 25) podle žalobkyně označuje kolo SPINNER za stacionární kolo.
16. Stejně závěry platí podle žalobkyně také pro důkazy č. 3, potvrzení Nadace Archa Chantal. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěry k důkazu ve skupině č. 2, prohlášení K. Š., potvrzujícímu její účast na reklamní kampani „SPINOMÁNÍ na kolech SPINNER za zdravím“, s tím, že dle žalobkyně není závěr žalovaného nijak zdůvodněn, přičemž ze žádných okolností není zřejmé, že by paní Š. mluvila o běžně rozšířeném sportu, a nikoliv o jedinečném konceptu žalobkyně. Dodala, že „[u]vedené prohlášení lze vykládat také tím způsobem, právě probíhající trhák spinning byl jedinečným „trhákem“ v rámci obchodní činnosti žalobkyně, a nikoliv na širším trhu“.

17. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem žalovaného, že sama v námitkách užívala slova „SPINNING“ a „SPINNER“ jako označení druhu sportu a sportovního náčiní. Uvedla, že se ve svých námitkách domáhala ochrany označení „SPINNING“ a „SPINNER“ jako jedinečných označení sportovní činnosti a náčiní, které v dané době používala jako jediná, což se také snažila ve svých námitkách prokázat, a proto také zvolila uvedená slova a jejich tvary, které ačkoliv se zdají druhové, v dané době označovaly jedinečnou činnost a náčiní uváděné na trh právě a jenom žalobkyní. Žalobkyně tedy v dané době jako jediná na trhu systematicky a uceleně užívala označení a slovní spojení „SPINOMÁNÍÍ na kolech SPINNER “ s prováděním SPINNINGu na kolech SPINNER; dle žalobkyně nelze tvrdit, že se jednalo o popisné užití těchto výrazů. Pokud použila v rámci toho slovního spojení „spinningový maratón“, vždy tak bylo učiněno podružně a v přímé návaznosti na označení akce a nikoli samostatně a popisně.
18. Pod **druhým žalobním bodem** žalobkyně brojila proti argumentaci žalovaného poukazující na tvrzení žalobkyně v dalších řízeních vedených o přihláškách ochranných známek, jež dle žalovaného jednotlivě a společně prokazují, že žalobkyně v nich přednáší opačná tvrzení než v námitkách podaných v nyní posuzovaných věcech, a právě naopak tvrdí, že označení „SPINNING“ a „SPINNER“ jsou popisná. Žalovaný podle žalobkyně cituje různé z kontextu vytržené části jiných samostatných řízení, které byly zahájeny v jiné době, jsou založeny na jiném právním základě a právně řeší zcela jiné skutkové otázky a zejména v zcela jiném časovém období a rozhodné době. Žalovaný předmětem těchto řízení učinil také obsah jiných řízení a skutečnosti v nich zkoumané, avšak bez jakéhokoliv právního základu, bez opory ve spisu a zejména bez možnosti žalobkyně se s těmito argumenty ve zdejším řízení vypořádat, čímž dle žalobkyně porušil zásadu dvojinstančnosti řízení, neboť odňal žalobkyni možnost vyjádřit se ke zcela nové a rozhodující argumentaci a odůvodnění rozhodnutí.
19. K argumentaci samotné pak žalobkyně uvedla, že námitky byly podány v roce 2010, kdy se žalobkyně domáhala práv uživatelky nezapsaných označení vzniklých v době před rokem 2002. Připomínky byly podány v letech 2009 a 2010 a napadaly nedostatek zápisné způsobilosti napadených označení v době jejich podání. Dle žalobkyně se tedy jedná o rozhodnou dobu přibližně 8 let po době rozhodné pro posouzení práv žalobkyně, kdy osoba zúčastněná na řízení 1 se v mezidobí snažila prokázat získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaných označení, u nichž žalovaný namítal její nedostatek. Podle žalobkyně se jedná o zcela odlišnou právní a skutkovou situaci než v případě námitek žalobkyně jako uživatelky nezapsaného označení z doby před podáním přihlášek ochranné známky. Žalobkyně doplnila, že za daných skutkových okolností ji nelze vyčítat, že se snažila využít veškeré dostupné právní nástroje k tomu, aby zabránila v zápisu dotčeného označení výlučně pro osobu zúčastněnou na řízení 1.
20. Pod **třetím žalobním bodem** žalobkyně poukazovala na to, že nesprávnost postupu žalovaného, jenž odkazuje na obsah jiných správních řízení a argumentuje jimi v neprospěch žalobkyně, je markantnější o to víc za situace, kdy v jiné části rozhodnutí reaguje na argumentaci žalobkyně jiným správním řízením o návrhu na zrušení ochranné známky žalobkyně O-477302 pro neužívání. Žalobkyně dodala, že argumentovala tímto řízením s tím, že na základě stejných důkazů jako předložených ve zdejším řízení dospěl žalovaný k jinému závěru a ve dvou podobných věcech tedy posoudil stejné důkazy zcela opačně. Žalovaný přitom v Napadených rozhodnutích reagoval, že „*skutečnosti v těchto řízeních projednávané a prokazované, včetně uplatňovaných důkazů a právních institutů, nelze směřovat*“, ačkoliv tak sám v jiné části rozhodnutí činí.
21. Námitkami soustředěnými pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalobkyně žalovanému vytkla, že odmítl námitku nesprávného úředního postupu a porušení práva a spravedlivý proces spočívajícího v nevyhovění návrhu žalobkyně na nařízení ústního jednání a výsledku svědků. Žalovaný podle žalobkyně tento návrh zamítl také s odkazem na obsah probíhajících řízení o připomínkách, čímž se také dopustil nesprávného úředního postupu ve smyslu výše uvedeného.

22. Konečně námitkami soustředěnými soudem pod **pátým žalobním bodem** žalobkyně zpochybňovala úvahu žalovaného, dle něhož závěr, že řádné posouzení všech vznesených skutečností je předmětem veřejného zájmu, neplatí v námitkovém řízení, které je dispozičním řízením a žalovaný rozhoduje jenom v jasných procesních mezích zákona. S poukazem na § 2 odst. 1 a § 50 odst. 3 správního řádu a doktrinní závěry žalobkyně uvedla, že požadovala, aby žalovaný ve svém rozhodování zohlednil všechny skutečnosti jí přednesené, svědčící také o tom, že v pozdější době (dávno po podání jejích námitek) začalo být označení masivně užíváno na českém trhu a nemůže být příznačné a rezervováno jenom pro osobu zúčastněnou na řízení 1. Tato potřeba vyplývá podle ní také z průběhu dosavadního řízení o přihlášce a námitkách, které trvají od roku 2002 a 2010 a zahrnují značné množství dotčených subjektů, které se snažily zabránit v zápisu přihlašované ochranné známky. Dodala, že pokud konfrontuje žalovaného s dalšími rozhodujícími skutečnostmi, nemůže je žalovaný bez dalšího ignorovat. Uvedla, že posouzení a zjištění aktuálního skutkového stavu v daných námitkových řízeních je ve veřejném zájmu, který je žalovaný povinen ve své rozhodovací praxi také chránit a prosazovat. Dle žalobkyně je předmětem veřejného zájmu, aby se žalovaný vypořádal s jejími tvrzeními týkajícími se aktuální zápisné nezpůsobilosti označení pro osobu zúčastněnou na řízení 1, neboť je to nezbytné pro zjištění všech skutkových okolností, a reagoval na ně, i když se zde jedná o dispoziční řízení o námitkách žalobkyně. Vzhledem k uvedenému jsou Napadená rozhodnutí podle žalobkyně zatížena vadou, kdy se žalovaný nevypořádal se stěžejními skutečnostmi a tvrzeními žalobkyně, které jsou rozhodující pro posouzení toho, zda jeho rozhodnutí nejsou v rozporu s veřejným zájmem.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 2. 2022 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** uvedl, že je přesvědčen, že předložené důkazy posoudil v Napadených rozhodnutích správně, a na hodnocení důkazů odkázal. Dodal, že žalobkyně se v žalobě snaží vysvětlit svůj úmysl ohledně jednotlivých důkazů, kdy uvádí, že byt' se může dané užití zdát jako druhové či popisné, ve skutečnosti tomu tak nebylo. Žádné přesvědčivé důkazy však pro svá tvrzení podle žalovaného neuvádí. V námitkovém řízení bylo podle žalovaného na žalobkyni jakožto namítající, aby předložila přesvědčivé důkazy o tom, že užívala nezapsané označení jako distinktivní označení schopné identifikovat obchodní původ svých výrobků a služeb a tím pro ni získalo rozlišovací způsobilost. To však prokázáno nebylo a žalobkyni tak podle žalovaného nesvědčí aktivní legitimace k uplatnění práva uživatele nezapsaného označení podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019.
24. K námitkám uplatněným pod **druhým žalobním bodem** žalovaný k tvrzení žalobkyně, že žalovaný postupoval nesprávně, když poukázal na protichůdná tvrzení žalobkyně (resp. subjektů, za které žalobkyně jednala) v jiných řízeních, uvedl, že poukaz na protichůdnou argumentaci žalobkyně není nijak nosný pro Napadená rozhodnutí, slouží pouze k ilustraci a doplnění odůvodnění těchto rozhodnutí, v nichž žalovaný shledal předložené důkazy za prokazující toliko druhové/popisné užívání napadených označení. Žalovaný byl přesvědčen, že neporušil zásadu dvojinstančnosti řízení, když pouze poukázal na protichůdnou argumentaci žalobkyně k rozlišovací způsobilosti označení v průběhu řízení o přihláškách Napadených ochranných známek a nyní projednávaného navazujícího námitkového řízení. Jelikož se jednalo o vlastní tvrzení žalobkyně (či subjektů, ve kterých žalobkyně figurovala), stěží mohla být dle žalovaného poukázáním na tato tvrzení překvapena.
25. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkami vznesenými pod **třetím žalobním bodem** s tím, že k důkazům předloženým spolu s rozkladem nemohl přihlédnout vzhledem k striktní zásadě koncentrace námitkového řízení. Žalovaný přitom v Napadených rozhodnutích zevrubně líčí, proč nelze koncentrační zásadu v námitkovém řízení prolomit, přičemž odkazuje i na související judikaturu. Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že i kdyby důkazy předložené s rozkladem posuzoval, přestože to ustanovení § 25 zákona č. 441/2003 Sb. zakazuje, nelze bez

dalšího mechanicky srovnávat potřebnou úroveň kvality a kvantity důkazů pro udržení již zapsané ochranné známky ve zrušovacím řízení a úroveň důkazů při uplatnění námitkového důvodu uživatele staršího nezapsaného označení.

26. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že se s nimi vypořádal již v Napadených rozhodnutích, na něž odkázal s tím, že žalobní námitky v podstatě pouze kopírují rozkladovou argumentaci žalobkyně. Žalovaný odmítl, že by postupoval nesprávně, když zmínil i vypořádání připomínek. Jak vyplývá z Napadených rozhodnutí, zamítnutí návrhu na provedení ústního jednání bylo odůvodněno tím, že skutkový stav projednávané věci byl zřejmý a výslech případných svědků se jevil jako nadbytečný.
27. Konečně žalovaný nepřisvědčil ani námitkám soustředěným soudem pod **pátým žalobním bodem**. Uvedl, že se s uvedenou argumentací vypořádal již v Napadených rozhodnutích, na která opět odkázal. Doplnil, že tvrzení, že se označení v mezidobí od podání námitek stala na českém trhu masivně užívanými, a nemohou tak být příznačná a „rezervována“ jenom pro přihlašovatele, není nijak relevantní pro výsledek řízení o námitkách žalobkyně podaných z titulu práva uživatele nezapsaného označení. Nad rámec uvedeného poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, čj. 9 A 251/2015 - 135. K odkazu žalobce na článek Petra Kupky žalovaný konstatoval, že článek je z roku 2003 a zabýval se tehdy existujícím právním problémem, kdy nebylo zcela zřejmé, zda přezkum rozhodnutí žalovaného spadá do věcné působnosti nově vzniklých správních soudů či nikoli. Zde vyslovený názor byl přitom dle žalovaného z jím rozvedených důvodů poněkud diskutabilní již v době vydání článku. Žalovaný považoval uvedený názor za obsoletní, překonaný a vytržený z kontextu s tím, že nadto není jasné, co z toho žalobkyně pro účely posuzovaného řízení dovozuje. Zdůraznil, že veřejný zájem je zkoumán žalovaným toliko před zveřejněním přihlášky ochranné známky, případně na základě připomínek po jejím zveřejnění. Vzhledem k aktuálnímu znění zákona žalovaný od 1. 1. 2019 neprovádí *ex officio* průzkum z námitkového důvodu. Za situace, kdy je řízení o námitkách založeno na dispoziční zásadě, nelze dle žalovaného hovořit o veřejném zájmu.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

28. Osoba zúčastněná na řízení 1 podáním ze dne 18. 1. 2022 soudu sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva dle § 34 s. ř. s., vyjádření k věci však do rozhodnutí soudu ve věci samé nepředložila ani neindikovala, že by to měla v úmyslu, resp. že by takové vyjádření připravovala.
29. Osoba zúčastněná na řízení 2 podáním ze dne 1. 2. 2022 soudu sdělila, že bude v řízení uplatňovat práva dle § 34 s. ř. s., ani ona však vyjádření k věci do rozhodnutí soudu ve věci samé nepředložila ani neindikovala, že by to měla v úmyslu, resp. že by takové vyjádření připravovala.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Soud přezkoumal žalobami napadená rozhodnutí i řízení, které jim předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
31. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. větou druhou presumován). Soud pak jednání nenařídil ani k provedení dokazování – žalobkyně v podané žalobě žádné důkazní návrhy nad rámec obsahu správního spisu, jímž se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování až na výjimky samostatně neprovádí, nevznesla.

32. Soud předesílá, že podle § 39 odst. 1 s. ř. s. platí, že samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.
33. Soud přitom ověřil, že rozhodnutí, jež byla napadena žalobami vedenými u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 18 A 103/2021 a sp. zn. 18 A 104/2021, spolu skutkově i právně souvisejí. Soud proto s ohledem na uvedené rozhodl prvním výrokem tohoto rozsudku v souladu s § 39 odst. 1 s. ř. s. o spojení obou věcí ke společnému projednání.
34. Předmětem sporu mezi účastníky je posouzení právní otázky naplnění relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti Napadených ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., jehož podstatou je tvrzený zásah do starších práv žalobkyně coby uživatele nezapsaných označení, užívaných v obchodním styku, k nimž měla žalobkyně nabýt právo před podáním přihlášek Napadených ochranných známek. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že v rámci tohoto řízení nebyl soud oprávněn přezkoumávat závěry žalovaného o rozlišovací způsobilosti označení získané užíváním ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb., k nimž žalovaný ve prospěch osoby zúčastněné na řízení 1 dospěl v návaznosti na závěry vyslovené v předchozím rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, čj. 9 A 251/2015 - 135 (viz dále); předmět tohoto soudního řízení byl zprostředkovaně dán jen a pouze předmětem správních řízení vyústivších ve vydání Napadených rozhodnutí o námitkách žalobkyně; soud se tak mohl na půdorysu žalobních námitek věnovat toliko posouzení zákonnosti samotných rozhodnutí o námitkách (srov. rovněž dále).
35. Je třeba předeslat, že námitky proti přihláškám ochranných známek ze dne 2. 5. 2002, zveřejněným dle výpisu z rejstříku dne 25. 8. 2010, byly podány dne 25. 11. 2010 na základě § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2018.
36. Z čl. II. bodu 3 zákona č. 286/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon č. 286/2018 Sb.**“) přitom vyplývá, že „*[b]yly-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podány námitky proti zápisu ochranné známky do rejstříku, posuzují se podle zákona č. 441/2003 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona*“.
37. Platí tedy, že přestože byly námitky proti zápisu Napadených ochranných známek do rejstříku podány do 31. 12. 2018, posuzují se podle zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019. Námitky podané dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 proto bylo třeba posoudit jako námitky podané podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. [pozn. soudu – proti zastavení řízení o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018 ve spojení s čl. II. bodem 4 zákona č. 286/2018 Sb. žalobkyně v rozkladech ani podaných žalobách nebrojila a soud se proto otázkami s tím souvisejícími nezabýval].
38. Dále je nutno připomenout, že podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. platí, že „*[p]řihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, který přede dnem podání přihlášky nabyl práva k nezapsanému nebo jinému označení užívanému v obchodním styku, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným nebo jiným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace*“.

39. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU (dále jen „**směrnice**“), kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
40. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnici, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU.
41. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. (nezapsané označení; užívání v obchodním styku; podobnost označení; podobnost zboží/slужeb; pravděpodobnost záměny; pravděpodobnost asociace), a to v návaznosti na ustanovení čl. 5 odst. 4 písm. a) směrnice, které předvídá, že „[č]lenský stát může stanovit, že se ochranná známka nezapíše, a je-li zapsána, může být prohlášena za neplatnou, pokud a v rozsahu, v němž přede dnem podání přihlášky pozdější ochranné známky nebo dnem vzniku práva přednosti uplatněného ve vztahu k přihlášce pozdější ochranné známky byla nabyta práva k nezapsané ochranné známce nebo jinému označení užívanému v obchodním styku a tato nezapsaná ochranná známka nebo jiné označení dává svému vlastníkovu právo zakázat užívání pozdější ochranné známky“.
42. Již ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že uživatel nezapsaného označení, tj. označení, jež není formálně chráněno a k němuž nabyt jeho uživatel právo samotným jeho užíváním v obchodním styku (či jiného označení užívaného v obchodním styku – typicky obchodní firma, doména) může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, jsou-li v konkrétním případě naplněny tyto podmínky:
- (i.) uživatel nabyt právo k nezapsanému označení přede dnem podání přihlášky (před datem priority – srov. § 20 zákona č. 441/2003 Sb.);
 - (ii.) označení je shodné nebo podobné s přihlašovanou ochrannou známkou;
 - (iii.) označení je užíváno v obchodním styku pro výrobky nebo služby stejné nebo podobné, pro něž je přihlašována napadená ochranná známka;
 - (iv.) označení nemá pouze místní dosah;
 - (v.) v důsledku uvedeného je dána pravděpodobnost záměny (pravděpodobnost asociace)
- [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, čj. 7 As 140/2012 - 28; pozn. přestože se některé z rozhodnutí správních soudů vztahovaly k dříve účinnému ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2018, jsou v nich vyslovené závěry, na něž zdejší soud v tomto rozsudku odkazuje, použitelné i ve vztahu k § 7 odst. 1 písm. e) zákona ve znění účinném od 1. 1. 2019].
43. Další klíčovou, judikaturou dovozenou, nicméně zcela samozřejmou podmínkou, je přitom předpoklad, aby takové nezapsané označení užívané v obchodním styku splňovalo obecnou podmínku rozlišovací způsobilosti, tedy způsobilosti odlišit zboží nebo služby jednoho výrobce od zboží nebo služeb výrobce jiného. Ochrana nezapsanému označení tak může být poskytnuta tam, kde se užíváním v obchodním styku stalo toto označení příznačným pro něj, resp. pro jím produkováné výrobky či jím poskytované služby. I právní ochrana nezapsaného označení totiž musí být poskytována s vědomím klíčové funkce ochranné známky, kterou je zajistit identitu

obchodního původu takto označeného výrobku či služby (v tomto směru srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, čj. 1 As 22/2008 - 100, či ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 As 108/2014 - 29; k tomu rovněž podrobněji níže).

44. Soudy přitom ustáleně judikují, že je to namítající, kdo je povinen prokázat (nese v daném směru důkazní břemeno), že je uživatelem nezapsaného nebo jiného označení v obchodním styku, k němuž nabytí práva ještě přede dnem podání přihlášky, které je shodné s přihlašovaným označením (přihlašovanou ochrannou známkou) nebo je mu podobné, a že označení je užíváno pro stejné nebo podobné výrobky či služby, pro které je přihláška napadené ochranné známky podána.
45. Osobou uživatele je třeba rozumět toho, kdo své výrobky nebo služby pod tímto označením vyrábí nebo poskytuje, a v důsledku toho se toto označení pro něho a jeho výrobky vžilo (získalo rozlišovací způsobilost), za podmínky, že nemá pouze místní dosah (viz dále). Za splnění výše uvedeného a dalších podmínek vymezených § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. může být věcně legitimován i distributor určitých výrobků (srov. rozsudek ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 As 108/2014 - 29).
46. Pokud jde o podmínku užívání v obchodním styku, je se zřetelem k výše uvedenému třeba doložit skutečné užívání v obchodním styku v období před podáním přihlášky napadené ochranné známky, a to v rozsahu umožňujícím závěr, že by přihlašovaná (napadená) ochranná známka mohla zasáhnout do starších práv namítajícího.
47. Co se týče relevantního období, namítající je tedy povinen prokázat, že k užívání došlo před vznikem práva přednosti. Není dostačující pouhé nabytí práv k označení, nýbrž jeho skutečné užívání před vznikem práva přednosti (k tomu srov. rozsudek SDEU ze dne 29. 3. 2011 ve věci C-96/09, *Anheuser-Bush proti Budějovický Budvar*, body 166 až 168).
48. SDEU přitom v naposledy uvedeném rozsudku k časové podmínce výslovně zdůraznil, že *„[z]ejména s ohledem na značnou dobu, která může uplynout mezi podáním přihlášky a jejím zveřejněním, může použití tohoto kritéria lépe zaručit, že uváděné užívání dotčeného označení je skutečným užíváním, a nikoliv jedním, jehož účelem je pouze zabránit zápisu nové ochranné známky.*
Kromě toho užívání dotčeného označení výlučně nebo převážně během doby mezi podáním přihlášky ochranné známky Společenství a zveřejněním této přihlášky není obecně dostatečné k prokázání, že toto označení je předmětem užívání v obchodním styku prokazujícího, že má dostatečný význam“.
49. Z uvedeného se rovněž podává, že namítající je povinen prokázat užívání v určitém nezbytném rozsahu a intenzitě. Význam užívání přitom nesmí být toliko místní (typicky vývěsní štít na provozovně v lokalitě). Je třeba tak zohlednit nejen územní (zeměpisný) dosah, ale i hospodářský rozměr významu označení, představovaný souhrnem všech úkonů spojených s užíváním takového označení v kombinaci s délkou časového období, jakož i četnost těchto úkonů s ohledem na okruh příjemců, mezi nimiž se dotčené označení stalo známým, tedy získalo rozlišovací způsobilost (k tomu srov. dále rozsudek SDEU ze dne 29. 3. 2011 ve věci C-96/09, *Anheuser-Bush proti Budějovický Budvar*, body 158 až 159 a rozsudky Tribunálu ze dne 24. 3. 2009 ve spojených věcech T-318/06 až T-321/06, *GENERAL OPTICA*, body 36 až 37, či ze dne 30. 9. 2010 ve věci T-534/08, *GRANUFlex*, bod 19). Tribunál v tomto směru v odkazovaném rozsudku ve věci *GENERAL OPTICA* uzavřel, že *„[t]oto posouzení vyžaduje zohlednit zprvu zeměpisný rozměr významu označení, to znamená území, na kterém je užíváno k označení hospodářské činnosti svého majitele, jak to vyplývá z doslovného výkladu čl. 8 odst. 4 nařízení č. 40/94. Zadruté je třeba zohlednit hospodářský rozměr významu označení, který je posuzován s ohledem na dobu, po kterou plnilo svou funkci v obchodním styku, a na intenzitu jeho užívání s ohledem na okruh příjemců, mezi nimiž se dotčené označení stalo známým jakožto rozlišovací prvek, a sice spotřebitele, soutěžitele, případně dodavatele, nebo také s ohledem na šíření označení, například prostřednictvím reklamy nebo na internetu.*

Relevanci přezkumu hospodářského rozměru lze pochopit prostřednictvím teleologického výkladu podmínky týkající se významu uplatněného označení. Jak již bylo konstatováno v bodě 36 výše, cílem této podmínky je omezit možnosti kolizí na ty, které mohou existovat s označeními, která jsou skutečně významná. Za účelem prokázání skutečného a reálného významu uplatněného označení na dotčeném území je tedy třeba neomezovat se na čistě formální posouzení, ale přezkoumávat dopad tohoto označení na dotčeném území poté, co bylo použito jako rozlišovací prvek“.

50. V konkrétním případě tedy musí namítající doložit déletrvající nepřerušované užívání v rozsahu umožňujícím učinit závěr, že se nezapsané označení stalo známým jakožto rozlišovací prvek právě pro namítajícího, resp. jeho výrobky či služby, a pro něj příznačným. Soudy v tomto směru výslovně akcentovaly, že namítající musí prokázat, že v důsledku užívání se toto nezapsané označení stalo pro jeho uživatele a pro jeho výrobky či služby příznačným, a nemá pouze místní dosah (k tomu srov. shora připomínaný rozsudek ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 As 108/2014 - 29).
51. Jak připomíná kasační soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, čj. 2 As 265/2016 - 39, tyto závěry sdílí i relevantní doktrína - „[k]omentář Práva na označení a jejich vymáhání (Horáček, R.; Biskupová, E.; De Korver, Z. Práva na označení a jejich vymáhání (zákon o ochranných známkách, zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení a zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Komentář. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 80) „stanoví jako podmínku odmítnutí zápisu, že namítající prokáže, že disponuje právem takové kvality, že mu musí být poskytnuta ochrana před zásahem do tohoto práva zápisem později přihlášené ochranné známky. Nepostačí, že namítající byl jedním z mnoha, kdo jsou oprávněni toto označení užívat, a musí jít o označení pro uživatele příznačné, které umožňuje jeho identifikaci, resp. jeho výrobků. K rozsahu užívání tentýž komentář na s. 78 uvádí, že by mělo jít o déletrvající a kontinuální užívání namítaného označení přede dnem podání napadené přihlášky. Zákon nestanoví konkrétní vymezení doby užívání, ponechává na Úřadu, aby intenzitu užívání vyhodnotil ve světle všech zjištěných skutečností“.
52. Výše uvedené podmínky [řada z nich je společná podmínkám posuzování pravděpodobnosti záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb.] jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně. V opačném případě nemůže být uživateli nezapsaného označení ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.
53. Zbývá podotknout, že zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva Evropské unie přitom obsah a rozsah neurčitých právních pojmů, s nimiž jednotlivé podmínky pracují, nedefinují, nestanoví, jaký konkrétní rozsah užívání nezapsaného označení postačuje pro poskytnutí ochrany, nevymezují, jaký stupeň podobnosti mezi nezapsaným označením užívaným v obchodním styku a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí uzavřený výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při úvaze o naplnění tohoto námitkového důvodu postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že jeho posouzení závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
54. Posuzování těchto otázek je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmů užívání v obchodním styku, místní rozsah, rozlišovací způsobilost, podobnost, shodnost či zaměnitelnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování podobnosti (zaměnitelnosti) přihlašovaných označení jde o výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
55. Nejvyšší správní soud přitom aplikovatelnost naposledy rekapitulovaných východisek i pro účely aplikace § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. potvrdil v rozsudku ze dne 24. 9. 2014,

čj. 2 As 102/2014 - 22, když uzavřel, že „[...] ani u důvodu podle písm. g) citovaného ustanovení, jímž se rozšířený senát ve svém rozhodnutí výslovně nezabýval, není důvodu nablížet na věc jinak a že i v případě posuzování shodnosti či podobnosti nezapsaného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky a služby s označením přiblažovaným nepřipadá v úvahu aplikace volného správního uvážení, ale že jde o výklad neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. (viz citované usnesení rozšířeného senátu, body 19 a 24)“.

56. V nyní posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že přihláška slovní ochranné známky ve znění „SPINNING“ zn. sp. O-179461 byla podána dne 2. 5. 2002 a zveřejněna dne 25. 8. 2010 pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (9) audiokazety a videokazety pro cvičení a tréninky na rotopedech k udržování a zvyšování kondice; (25) sportovní oblečení a oblečení na volný čas, zejména trička, boty, mikiny, sportovní kalhoty, tepláky, trika, bundy, krátké kalhoty, sportovní kabáty a sportovní saka, ponožky, potítka, čelenky proti pocení, oteplovačky; (28) nářadí na cvičení, rotopedy, nářadí na posilování; (41) poskytování zařízení pro rekreaci, pro cvičení a tréninky, pro cvičení k udržování a zvyšování kondice, instrukce a konzultace vztahující se k výše uvedenému, poskytování tréninkových možností a instruktáží jiným osobám na zařízení včetně rotopedu simulujících trénink a jízdu na kolech pro jízdu venku; (42) provozování webových stránek s poskytováním informací a instrukcí týkajících se cvičení a tréninků a cvičení pro udržování a zvyšování tělesné kondice. Přihláška slovní ochranné známky ve znění „SPINNER“ zn. sp. O-179460 pak byla podána a zveřejněna v týchž dnech pro tento seznam výrobků a služeb: (28) nářadí na cvičení, rotopedy, nářadí na posilování.
57. V roce 2005 byly rozhodnutím předsedy Úřadu přihlášky napadených označení pravomocně zamítnuty; tato rozhodnutí však byla rozsudky zdejšího soudu v roce 2006 zrušena a věci byly vráceny žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak byly dne 25. 8. 2010 přihlášky Napadených ochranných známek zveřejněny. V průběhu zápisného řízení byla podána řada připomínek, a to před i po zveřejnění přihlášky – samotná žalobkyně podala připomínky v uvedených řízeních opakovaně, a to dne 24. 11. 2009 (ještě před zveřejněním; jen ve věci prvního napadeného označení) a poté dne 30. 11. 2010 (ve věci obou napadených označení). Vedle toho pak byly připomínky podávány dalšími subjekty, za něž byla žalobkyně jako fyzická osoba oprávněna jednat (viz dále). Žalobkyně také dne 25. 11. 2010 podala proti přihláškám Napadených ochranných známek námitky podle § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb. v tehdy účinném znění.
58. Žalovaný na základě podaných připomínek rozhodnutím ze dne 4. 11. 2014, čj. O-179461/233182/2002/ÚPV, potvrzeným rozhodnutím ze dne 13. 10. 2015, čj. O-179461/D78230/2014/ÚPV, přihlášku ochranné známky sp. zn. O-179461 ve znění „SPINNING“ zamítl s tím, že uvedené označení je ze zápisu do rejstříku ochranných známek vyloučeno podle § 4 písm. c) a d) zákona č. 441/2003 Sb. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 9. 2018, čj. 9 A 251/2015 - 135, rozhodnutí předsedy Úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Se zřetelem k právnímu názoru soudu pak předseda Úřadu v dalším řízení zrušil jak uvedené prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí ochranné známky ve znění „SPINNING“, tak i (rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019, čj. O-179460/D17112606/2017/ÚPV) prvostupňové rozhodnutí Úřadu ze dne 19. 10. 2017 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky zn. sp. O-179460 ve znění „SPINNER“.
59. V dalším průběhu obou řízení pak žalovaný dospěl k závěru, že ač napadená označení postrádala inherentní rozlišovací způsobilost, osoba zúčastněná na řízení 1 prokázala získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona č. 441/2003 Sb., a přistoupil k rozhodnutí o námitkách žalobkyně ze dne 25. 11. 2010. V těch přitom žalobkyně mj. namítala, že byla spolu s právním předchůdcem osoby zúčastněné na řízení 2 předchozím uživatelem označení „SPINNER“ a „SPINNING“, která mají větší než místní dosah, přičemž namítající v roce 2001 zorganizovali propagační

kampaň „SPINOMÁNIE na kolech SPINNER za zdravím“. Akce podle žalobkyně „*probíhala prezentacemi spinningu jako sportovní aktivity na spinnerech*“. Poukazovala na to, že její součástí byla doprovodná „*prezentace spinningu, cvičení na spinnerech*“, s tím, že modelky byly najímány „*pro účely sportování a předvádění spinningu*“. Slogan byl pak užíván a rozšiřován s užitím „*slova spinner jako druhu stacionárního kola určeného pro spinning jako druh sportu*“. Namítající se přitom v námitkách dovolávali společných práv k nezapsaným označením „SPINNING“ a „SPINNER“. Tvrdili, že se česká spotřebitelská veřejnost s pojmem „SPINNING“ seznámila právě na základě aktivit namítajících.

60. Úřad v Prvostupňových rozhodnutích v návaznosti na obecná východiska aplikace uvedeného předmětného relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti a vyhodnocení čtyř skupin dokladů předložených ve lhůtě pro podání námitek uzavřel, že z předložených podkladů nelze dovozovat, že by namítající byli uživateli nezapsaných označení v tom smyslu, že by bylo možné seznat, že by byla před podáním přihlášek Napadených ochranných známek vnímána českou spotřebitelskou veřejností jako označení obchodního původu služeb, které uváděli na trh (sportovní aktivity a související činnosti). Předložené podklady s uvedenými výrazy podle Úřadu operují tak, že není založen žádný předpoklad, že by tomu tak mělo být. V rámci akce „SPINOMÁNIE“, pokud vůbec, byly zmíněné výrazy podle Úřadu používány v popisně obecném pojetí (druh sportovní aktivity na stacionárním kole, stacionární kolo). Úřad přitom zdůraznil, že ochrana obdobná ochraně známkové nemůže být přiznána nezapsanému označení, které nemá (přirozenou) rozlišovací způsobilost, třebaže stojí oproti přihlášce ochranné známky, která ji rovněž postrádá, resp. jí získala až užíváním v obchodním styku. Úřad dodal, že namítající by museli prokázat, že jsou to oni (resp. byli již v období přede dnem vzniku práva přednosti přihlášek Napadených ochranných známek), s nimiž je spotřebitelskou veřejností na základě užívání daných pojmů v obchodním styku spojován původ výrobků nebo služeb. Takové skutečnosti však podle Úřadu z předložených dokladů nevyplývají. Namítající tedy neunesli důkazní břemeno, když z předložených dokladů nebylo možné zjistit, že by namítaná označení „SPINNING“ nebo „SPINNER“ užívali v obchodním styku v takovém rozsahu a takovým způsobem, aby bylo možné za splnění dalších podmínek námitkového důvodu dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., konstatovat, že přihlášky Napadených ochranných známek zasahují do jejich práv z nich plynoucích.
61. Žalobkyně brojila proti uvedeným závěrům rozkladu na základě argumentace, která je podrobně reprodukována v odůvodnění Napadených rozhodnutí. Jak bylo uvedeno výše, předseda Úřadu rozkladovým námitkám z důvodů detailně shrnutých v části II. tohoto rozsudku, na jejíž obsah soud na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, nevyhověl.
62. Ze sumarizace žalobních bodů provedené výše v části III. tohoto rozsudku je zřejmé, že žalobkyně především nesouhlasila s vyhodnocením dokladů předložených ve lhůtě pro podání námitek ze strany žalovaného, přičemž se neztotožnila ani se závěry předsedy Úřadu akcentujícími význam zásady koncentrace vyplývající z § 25 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb. a domáhala se reflexe poznatků plynoucích z podkladů, které žalobkyně předložila teprve v rámci řízení o rozkladech.
63. V logice uspořádání žalobních bodů přitom soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně materiálně zpochybňovala samotnou přezkoumatelnost Napadených rozhodnutí, když mj. namítala, že se žalovaný nevypořádal se stěžejními skutečnostmi a tvrzeními žalobkyně, které jsou rozhodující pro posouzení toho, zda jeho rozhodnutí nejsou v rozporu s veřejným zájmem.
64. Správní soudy v minulosti nescetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12.

2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

65. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
66. Soud ověřil, že předseda Úřadu v odůvodnění Napadených rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadených rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu řízení o rozkladech. Každou z těchto námitek se žalovaný buď jednotlivě, nebo souhrnně při jejich společných znacích zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vyslovení všech dílčích závěrů a při vypořádání jednotlivých s nimi souvisejících námitek veden.
67. Žalobkyně ostatně konkrétně nenamítala, že by se předseda Úřadu k některé její námitce v odůvodnění Napadených rozhodnutí vůbec nevyjádřil, resp. že by ji zcela opomenul, nebo že by své závěry k některým konkrétním posuzovaným otázkám vyložil takovým způsobem, že by z odůvodnění nebylo lze dovodit, k jakým závěrům a na základě jakých úvah k nim předseda Úřadu dospěl. Z obsahu její žalobní argumentace je zjevné, že nesouhlasí s právním závěrem žalovaného založeným mj. na akcentaci významu zásady koncentrace řízení ve smyslu § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. Soud přitom hned vzápětí v rámci vypořádání námitek vznesených pod pátým žalobním bodem vysvětluje, že Úřad i předseda Úřadu postupovali v daném směru v souladu se zákonem, pokud s poukazem na koncentrační zásadu odmítli hodnotit důkazní prostředky, které žalobkyně předložila teprve v rámci řízení o rozkladech proti Prvostupňovým rozhodnutím. Předseda Úřadu pak správně akcentoval, že prolomení principů plynoucích z uvedené zásady nebylo možné ani na podkladě tvrzení žalobkyně o tom, že výsledek tohoto řízení je předmětem veřejného zájmu, resp. že provedení těchto důkazních prostředků a hodnocení z nich plynoucích poznatků bylo třeba za účelem posouzení otázky, zda rozhodnutí

nejsou v rozporu s veřejným zájmem. Žalobkyni tak nemohl soud přisvědčit, že by se žalovaný se stěžejními skutečnostmi a tvrzeními žalobkyně nevypořádal.

68. Optikou shora uvedených východisek tak soud neshledal žádnou okolnost svědčící o tom, že by byla Napadená rozhodnutí zatížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v žalobkyní naznačených, ani jakýchkoli dalších ohledech. Předseda Úřadu ve vztahu ke všem žalobkyní specifikovaným aspektům uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Předseda Úřadu v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů dostal. Vznášení námitek žalobkyní je dle přesvědčení toliko polemikou se závěry žalovaného o posouzení skutkových a především navazujících právních otázek týkajících se aplikace rozhodných ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. Předseda Úřadu své závěry vyslovené v Napadených rozhodnutích dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je srozumitelně vyjádřen. Napadená rozhodnutí jsou plně přezkoumatelná.
69. Soud se zřetelem k uspořádání žalobních námitek nejprve přistoupil k posouzení, zda se žalovaný správně odmítl zabývat podklady, které žalobkyně poprvé předložila teprve v rámci řízení o rozkladech podaných proti Prvostupňovým rozhodnutím. Přestože totiž žalobkyně v podané žalobě závěry předsedy Úřadu akcentující význam koncentrační zásady výslovně nezpochybňovala, v rámci námitek soustředěných soudem pod **pátý žalobní bod** fakticky poukazovala na to, že žalovaný byl povinen tyto důkazní prostředky provést a z nich plynoucí poznatky vyhodnotit, neboť řádné posouzení všech vznesených skutečností je předmětem veřejného zájmu. Žalobkyně v tomto směru poukazovala na to, že důkazní prostředky svědčí o tom, že v pozdější době začalo být označení masivně užíváno na českém trhu a nemůže být příznačné a rezervováno jenom pro osobu zúčastněnou na řízení 1. Řádné zjištění a posouzení všech okolností v daných námitkových řízeních, včetně posouzení aktuální zápisné nezpůsobilosti označení, pak označovala za věc veřejného zájmu.
70. V této souvislosti soud připomíná, že podle § 26 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. zjistí-li Úřad, že přihlašované označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv namítajícího uvedených v § 7 téhož zákona, námitky zamítne.
71. Z § 25 odst. 1 téhož zákona přitom vyplývá, že osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení, přičemž lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.
72. Pro posuzovanou věc je pak klíčové, že dle odstavce druhého naposledy odkazovaného ustanovení platí, že námitky musejí být odůvodněny a doloženy důkazy umožňujícími projednání každé z námitek, přičemž zákon výslovně stanoví, že k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 žalovaný nepřihlíží.
73. Zákonodárce tedy jednoznačně požaduje, aby byly námitky ve tříměsíční lhůtě pro jejich podání věcně odůvodněny a doplněny o návrhy na provedení důkazních prostředků, jichž se osoba podávající námitky dovolává. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. přitom explicitně žalovanému ukládá, aby k tvrzením a důkazním návrhům, s nimiž namítající přijde po zákonné lhůtě pro podání námitek, při rozhodování o námitkách nepřihlédl.
74. Význam takto legislativně zakotvené zásady koncentrace řízení coby výjimky ze zásady jednotnosti správního řízení byl přitom opakovaně potvrzen v rozhodovací praxi správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, čj. 3 As 126/2017 - 28 ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 A 207/2013 - 44; dále srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2015, čj. 9 A 54/2012 - 53, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 10 As 100/2014 - 120).
75. Se zřetelem k právě uvedeným východiskům tedy platí, že žalovaný byl při rozhodování o námitkách oprávněn (a zároveň v tomto směru i povinen) přihlížet toliko k tvrzením

a důkazním prostředkům, které žalobkyně v postavení namítající v souladu s § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. předložila ve lhůtě pro podání námitek (obecně v úvahu přicházející výjimky z takového postupu nebyly v kontextu nyní posuzované věci relevantní a soud se proto těmito otázkami dále pro nadbytečnost nezabýval).

76. Jinak řečeno platí, že žalovaný nezatížil svá rozhodnutí o námitkách vadou, pokud odmítl přihlédnout k tvrzením rozšiřujícím, rozvádějícím či doplňujícím námitky či k důkazním prostředkům označeným na jejich podporu, předloženým po uplynutí tříměsíční lhůty po zveřejnění přihlášek Napadených ochranných známek. Taková tvrzení a důkazní prostředky obecně mohou být uplatněny po zápisu ochranné známky do rejstříku v řízení podle § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. jako důvod pro prohlášení ochranné známky na neplatnou.
77. Žalovaný tak podle přesvědčení soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud se s poukazem na § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. odmítl zabývat tvrzeními a skutečnostmi předestřenými žalobkyní po lhůtě uvedené v naposledy odkazovaném ustanovení zákona. Nelze mu přitom vyčítat ani to, že by jakkoli pochybil, pokud žalobkyni nevyhověl a předloženými důkazními prostředky se nezabýval ani tehdy, pokud se žalobkyně jejich provedení a vyhodnocení z nich plynoucích poznatků domáhala s tím, že řádné posouzení všech vznesených skutečností je předmětem veřejného zájmu. Předseda Úřadu v tomto směru zcela správně s poukazem na identifikovaný předmět tohoto řízení, jeho charakteristiku a zásady, které je ovládají, odůvodnil, proč nemohl postupovat způsobem požadovaným žalobkyní. Soud přitom žalovanému přisvědčuje a zdůrazňuje, že pravidla vyvěrající z koncentrační zásady nemohou být obcházena a fakticky negována tvrzením, že je posouzení všech skutkových okolností předmětem veřejného zájmu. Žalovaný v odůvodnění Napadených rozhodnutí přiléhavě vyložil důvody, pro které nebylo v posuzovaném případě na místě jakkoli prolamovat principy vyvěrající z koncentrační zásady, ať již na podkladě námitek akcentujících princip materiální pravdy či veřejný zájem.
78. Soud závěry žalovaného plně sdílí a shodně s ním uzavírá, že předmětem tohoto řízení bylo výlučně posouzení důvodnosti námitek podaných žalobkyní s odkazem na § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., tedy posouzení, zda jsou v posuzovaném případě naplněny všechny podmínky pro to, aby mohla být žalobkyni poskytnuta ochrana jako uživatele nezapsaného označení užívaného před podáním přihlášek Napadených ochranných známek v obchodním styku. Takové posouzení přitom mohlo být s přihlédnutím ke shora popsáním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům provedeno toliko na podkladě skutkových tvrzení, námitek, argumentace a důkazních prostředků předložených ve lhůtě uvedené v § 25 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. Tomuto požadavku žalovaný plně dostál a nelze mu v daném směru ničeho vytknout.
79. Žalovanému přitom nelze vytýkat ani to, že by snad v odůvodnění Napadených rozhodnutí zcela opomněl reagovat na později v průběhu řízení předestřené okolnosti, když pro úplnost v odůvodnění Napadených rozhodnutí vysvětlil, že (po zrušení svého předchozího rozhodnutí soudem) dospěl k závěru, že ač byla napadená označení v době podání přihlášky inherentně nedistinktivní, osoba zúčastněná na řízení prokázala získání rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb. po podání přihlášky. Nebylo nicméně úkolem žalovaného, aby se v řízení o námitkách podaných žalobkyní z důvodu § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. zabýval okolnostmi, které nastaly po podání přihlášky napadených označení, a to na podkladě skutkových tvrzení a důkazních prostředků předložených v rozporu se zákonem po lhůtě pro podání námitek.
80. Jeho úlohou pak nebylo ani to, aby v odůvodnění Prvostupňových rozhodnutí obhajoval a podrobně zdůvodňoval své závěry k prokázání získané rozlišovací způsobilosti ze strany osoby zúčastněné na řízení, či snad dokonce v tomto směru v Napadených rozhodnutích vypořádával argumentaci poukazující na to, že v období po podání přihlášek byla označení masivně užívána

a nemohou být vyhrazena pro osobu zúčastněnou na řízení. Všechny tyto námitky, argumenty a k nim se vážící důkazní prostředky může žalobkyně uplatnit v řízení o návrhu na neplatnost ochranné známky; v rozhodnutí vydaném v takovém případném řízení by se žalovaný pochopitelně musel všemi takovými skutečnostmi zabývat a vyložit k nim přezkoumatelným způsobem své závěry. Soud by se pak těmito okolnostmi zabýval v případném na to navazujícím soudním řízení.

81. Napadená rozhodnutí však byla vydána v řízeních o námitkách podaných podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb., ovládaných shora popsány pravidly, jejichž předmět je shora popsán způsobem omezen a v nichž bylo úlohou žalovaného vypořádat se na podkladě řádně a včas uplatněných tvrzení a důkazních prostředků s otázkami souvisejícími s naplněním tohoto relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti. Odpovídajícím způsobem je pak zprostředkovaně vymezen také předmět tohoto soudního řízení. Těmto požadavkům přitom žalovaný dostál (srov. rovněž dále).
82. Ani v soudním řízení přitom soud nemůže, a to právě s přihlédnutím k předmětu řízení vedeného žalovaným, z takto vymezeného rámce vybočit. Skutečnost, že se i v tomto případě uplatní princip plné jurisdikce, ještě sama o sobě nemůže mít za následek, že by snad soud mohl v rámci přezkumu zákonnosti rozhodnutí o námitkách založit závěr o jeho eventuální nezákonnosti na tvrzeních a poznatcích plynoucích z důkazních prostředků, jimiž se žalovaný v řízení se zřetelem k jejich neuplatnění, popř. uplatnění po lhůtě nezabýval a s ohledem na princip koncentrace ani zabývat neměl a nemohl (srov. v tomto směru např. závěry uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2015, čj. 9 A 54/2012 - 53). Nepůjde-li o některou z obecně v úvahu připadajících výjimek (včas a řádně ve správním řízení navržený důkazní prostředek, jehož provedení bylo správním orgánem nezákonně odepřeno; důkazní prostředek navrhovaný k prokázání věrohodnosti důkazního prostředku uplatněného v koncentrační lhůtě; důkazní prostředek k dokázání opaku ve vztahu k argumentačnímu posunu v rozhodnutí žalovaného apod.), obecně platí, že zákonný příkaz ke koncentraci správního řízení nelze obcházet zvýšenou a opožděnou aktivitou žalobkyně v eventuálním navazujícím soudním řízení a v možnosti žalobkyně vnášet neomezeně nové skutečnosti a jim odpovídající důkazy teprve v řízení před správním soudem.
83. V daném směru tedy nejsou Napadená rozhodnutí zatížena vadami, pro něž by neměla v soudním přezkumu obstát.
84. Soud dále nemohl žalobkyni přisvědčit ani v jejích námitkách soustředěných soudem pod **prvním žalobním bodem**, v nichž žalobkyně zpochybňovala závěry, které žalovaný učinil na základě poznatků získaných provedením v námitkách navržených 4 skupin důkazních prostředků. Žalobkyně nesouhlasila s žalovaným, pokud z užití slovního spojení „spinningová mánie“ či „spinningový maratón“ bez zdůvodnění dovodil, že označení „SPINNING“ a „SPINNER“ byla užita v popisném významu. Doklady dle žalobkyně prokazují, že jako jediná dlouhodobě užívá označení „SPINOMÁNIE“ na kolech SPINNER za zdravím“ označující její v rozhodné době jedinečnou sportovně-soutěžní akci, kdy se daná sportovní aktivita provozuje na kolech pod názvem „SPINNER“. Žalobkyně trvala na tom, že slova „SPINOMÁNIE“ a „spinningová mánie“ užívala ve své podnikatelské činnosti vždy jen pro označení její konkrétní sportovní akce a jejího programového obsahu. Obdobně měla za to, že v případě spojení „kola SPINNER“ nejde o druhové označení kol, nýbrž o název (stacionárního) kola. Podobně nesouhlasila se závěrem k prohlášení K. Š. s tím, že není zřejmé, že by paní Š. mluvila o běžně rozšířeném sportu, a nikoliv o jedinečném konceptu žalobkyně.
85. Soud výše zdůraznil, že jednou z podmínek pro poskytnutí ochrany nezapsanému označení užívanému v obchodním styku je skutečnost, že nezapsané označení užívané v obchodním styku je nadáno rozlišovací způsobilostí, tedy způsobilostí odlišit zboží nebo služby jednoho výrobce od zboží nebo služeb výrobce jiného. Kasační soud v tomto směru v rozsudku ze dne 9. 10.

2008, čj. 1 As 22/2008 - 100, uzavřel, že „[...] ochrana obdobná ochraně známkové nemůže být přiznána nezapsanému označení, které nemá rozlišovací způsobilost. Existence alespoň jednoho distinktivního prvku v namítaném nezapsaném označení dle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je podmínkou, bez jejíhož splnění nemůže být ochrana nezapsaného označení úspěšně namítána. [...]

Zdejší soud již shora naznačil (viz bod [34]), že podstata otázky zaměnitelnosti je principiálně stejná jak pro srovnání dvou ochranných známek, tak pro srovnání ochranné známky a nezapsaného označení. Lze totiž mít za to, že právní ochrana zapsané známky i nezapsaného označení plní stejnou funkci, totiž zaručit identitu původu označeného výrobku spotřebiteli nebo konečnému uživateli, a to tím, že mu umožní odlišit výrobek nebo službu od jiných výrobků nebo služeb, které mají jiný původ. „Aby mohla ochranná známka plnit tuto základní roli v systému nerušené soutěže, o který Smlouva [o založení ES] usiluje, musí nabídnout záruku, že všechno zboží nebo služby, které tuto známku nesou, mají původ pod kontrolou jednoho podnikatele, který odpovídá za jejich kvalitu“ (rozhodnutí ESD ze dne 17. 10. 1990, C-10/89, HAG GF (HAG II) Recueil I-3711, bod 13). Jak z kontextu celého tohoto rozhodnutí ve stěžovatelské věci vyplývá, není důvodu, aby se tato základní premisa judikatury Soudního dvora neaplikovala též na nezapsaná označení“.

86. Jak v tomto směru potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, čj. 9 As 108/2014 - 29, „[n]epostačuje tedy skutečnost, že namítatel je jedním z mnoha, kdo jsou toto označení oprávněni užívat jen proto, že tomu nebrání žádný právní předpis. Musí jít o označení pro uživatele příznačné, které umožňuje identifikaci stěžovatele, resp. jeho výrobků. Podobně jako ochranná známka musí mít tedy i toto nezapsané označení rozlišovací způsobilost“.
87. V nyní posuzovaném případě žalovaný postavil své závěry právě na tom, že žalobkyně neprokázala, že by jí užívaná označení byla před podáním přihlášek Napadených ochranných známek vnímána jako označení obchodního původu služeb. Pokud vůbec byly v rámci akce „SPINOMÁNIE“ výrazy používány, bylo tomu tak podle žalovaného v popisně obecném pojetí jako označení druhu sportovní aktivity na stacionárním kole a stacionárního kola. Žalobkyně dle žalovaného neprokázala, že by si s ní spotřebitelská veřejnost na základě užívání předmětných označení v obchodním styku spojovala původ takto označených výrobků nebo služeb. Tyto závěry pak v reakci na argumentaci vznesenou žalobkyní v průběhu řízení o rozkladu potvrdil v návaznosti na vyhodnocení poznatků plynoucích z provedených důkazních prostředků i předseda Úřadu v odůvodnění obou Napadených rozhodnutí.
88. Soud se přitom se závěry žalovaného plně ztotožnil.
89. Soud předem vlastních závěrů k takto uplatněné žalobní argumentaci podotýká, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
90. Žalobkyně se v daném směru omezila na shora reprodukované námitky spočívající *de facto* v pouhém popření závěrů, které žalovaný na základě poznatků rekapitulovaných podrobně na str. 25 – 30 Napadených rozhodnutí v daném směru vyslovil. Fakticky svou argumentaci opírala o jedinou námitku, v níž odmítla úvahu žalovaného o tom, že užití slovního spojení „spinningová mánie“ či „spinningový maratón“ svědčí tomu, že označení „SPINNING“ a „SPINNER“ byla žalobkyní užívána v popisném významu, a trvala na tom, že naopak slova „SPINOMÁNIE“, „spinningová mánie“ a „SPINNER“ užívala pro označení své sportovní akce a jejího programového obsahu, resp. jako název (stacionárního) kola.
91. Soud přitom v míře obecnosti odpovídající té, v níž žalobkyně uvedené námitky vznášá a v níž se k žalovaným hodnoceným důkazním prostředkům vyjadřuje souhrnně a omezuje se fakticky na pouhé popření jím dovozených závěrů, konstatuje, že v tomto směru ze správního spisu

ověřil, že žalobkyní předložené důkazní prostředky, resp. z nich plynoucí poznatky, skutečně nijak nesvědčí pro závěr o naplnění shora akcentované podmínky přiznání ochrany nezapsaným označením užívaným v obchodním styku. Důkazní prostředky skutečně neprokazují užívání označení „SPINNING“ a „SPINNER“ v jiném, než druhovém významu, odkazujícím na nový typ sportovní aktivity, resp. prostředek/výrobek k této aktivitě určený, a především v žádném ohledu neprokazují, že by se uvedená označení stala pro žalobkyni, resp. jí poskytované služby z pohledu spotřebitelské veřejnosti jakkoli příznačnou.

92. Žalovanému je třeba přisvědčit, že slova „spinning“ (listina/dopis K. Š. v rámci důkazů č. 2), „spinningový“, „aerospinningový“ (potvrzení Nadace Archa Chantal v rámci důkazů č. 3) či spojení „spinningová mánie“ (sponzorská smlouva v rámci důkazů č. 1), „spinningový maraton“ (castingový list K. G. v rámci důkazů č. 1), „AERO-spinnningový klub“ (sponzorská smlouva v rámci důkazů č. 1; potvrzení Nadace Archa Chantal v rámci důkazů č. 3) či „spinningové studio“ (listina/dopis K. Š. v rámci důkazů č. 2) jsou v žalobkyní předložených důkazních prostředcích užity výhradně jako označení druhu sportu (v některých případech i v rámci výčtu jiných sportů), jako výrazy jeho aktuální oblíbenosti, označení klubu věnujícího se uvedenému sportu či místa, kde je tato sportovní aktivita provozována. Označení „SPINNER“, pak bylo ve všech případech, jak uzavřel rovněž žalovaný, užíváno toliko pro označení druhu výrobku/sportovního náčiní.
93. V daném směru nelze žalobkyni přisvědčit, že by snad tyto závěry nebyly ze strany žalovaného podloženy „žádnými skutkovými okolnostmi“, jak žalobkyně tvrdí. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný na téměř 6 stranách v obou Napadených rozhodnutích jednotlivé hodnocené důkazní prostředky rozebral a vyložil důvody, pro které považoval uvedená slova a slovní spojení za jevy odkazující na druh sportu, resp. sportovního náčiní, nikoli na výrobek či službu jedinečné a příznačné právě pro žalobkyni. Z ničeho přitom naopak nevyplývá opora pro obecnou námitku žalobkyně, že by snad označení „SPINNING“ a „SPINNER“ užívala ona jako jedinečná označení sportovní činnosti a náčiní, které v dané době používala jako jediná, resp. že by v dané době označovaly jedinečnou činnost a náčiní uváděné na trh právě a jenom žalobkyní. Takový skutkový poznatek z provedených důkazních prostředků skutečně v žádném ohledu nevyplývá.
94. Soud se ztotožnil s žalovaným, že v žádném z žalovaným detailně provedených důkazních prostředků nebyla slova „SPINNING“ či „SPINNER“ užita jako označení obchodního původu výrobků a služeb žalobkyně. Pokud přitom žalobkyně opírala svou argumentaci o závěr, že v dané době jako jediná na trhu systematicky a uceleně užívala označení a slovní spojení „SPINOMÁNIÍ na kolech SPINNER“, či zkráceně „SPINOMÁNIE“, je třeba zdůraznit, že žalobkyní opakovaně akcentovaný výraz „SPINOMÁNIE“, ani jeho užívání žalobkyní, pro které svědčí v řízení provedené důkazní prostředky, nebyl oním nezapsaným označením, na němž žalobkyně své námitky proti přihláškám Napadených ochranných známek stavěla, ani označením, jehož zápisnou způsobilost či naopak způsobilost být snad překážkou zápisu napadených označení by bylo nutno v nyní posuzovaných věcech řešit. Ani případné prokázání tvrzení žalobkyně o tom, že byla v době před podáním přihlášky jedinou osobou, která na trhu užívala označení „SPINOMÁNIE“, tedy není bez dalšího způsobilé vyústit v závěr o tom, že žalobkyně unesla důkazní břemeno, že namítaná nezapsaná označení „SPINNING“ a „SPINNER“ užívala v obchodním styku v jiném, než druhovém významu, odkazujícím na nový typ sportovní aktivity, resp. prostředek/výrobek k této aktivitě určený.
95. Soud uzavírá, že žalobkyně neprokázala, že by namítaná nezapsaná označení „SPINNING“ a „SPINNER“ užívala v obchodním styku pro označení obchodního původu výrobků a služeb, natož aby jakkoli prokázala, že se tato označení stala z pohledu relevantní spotřebitelské veřejnosti příznačnými právě pro žalobkyni. Námitkám vzneseným pod prvním žalobním bodem proto soud nemohl přisvědčit.

96. Soud se s žalobkyní neztotožnil ani v námitkách, v nichž pod **druhým žalobním bodem** zpochybňovala postup žalovaného, který v odůvodnění Napadených rozhodnutí poukázal na obsah připomínek proti zápisné způsobilosti napadených označení podaných žalobkyní a právníky osobami, v nichž figurovala, v průběhu řízení o přihláškách Napadených ochranných známek.
97. Soud s žalobkyní souhlasil potud, že jí nelze vyčítat, že se snažila využít veškeré dostupné právní nástroje k tomu, aby zabránila v zápisu dotčených označení výlučně pro osobu zúčastněnou na řízení 1. Právě uvedené žalobkyni v obecné rovině skutečně nelze jakkoli vytýkat.
98. Na druhé straně však ani žalovaný z pohledu soudu nijak nepochybil, pokud nad rámec vyhodnocení tvrzení a poznatků plynoucích z důkazních prostředků navržených k jejich prokázání, předložených ve lhůtě pro podání námitek, upozornil na vnitřní rozpornost argumentace žalobkyně, která v rámci řízení o přihláškách Napadených ochranných známek v připomínkách proti zápisné způsobilosti napadených označení zpochybňovala jejich zápisnou způsobilost s poukazem na to, že označení bylo v rozhodné době veřejně známo a obecně užíváno pro označení sportovní aktivity bez vazby na jakýkoli subjekt, pro který by bylo příznačné.
99. V této souvislosti je třeba s poukazem na shora již vyložený význam dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení zdůraznit, že žalobkyně nijak konkrétně nebrojí proti závěrům, které žalovaný na základě vyhodnocení podaných připomínek formuloval. Omezuje se toliko na obecné námitky, že jde o z kontextu vytržené vyjádření z jiných řízení zahájených v jiné době, založené na jiném právním základě a především řešící jiné otázky ve zcela jiném rozhodném období, přičemž poukazuje na překvapivost zahrnutí těchto poznatků do uvedeného řízení a namítá, že se k těmto otázkám nemohla vyjádřit.
100. Soud však žalobkyni v těchto námitkách nemohl v žádném případě přisvědčit. Především je třeba odmítnout tvrzení, že by snad žalovaný jakkoli pochybil, pokud nad rámec nezbytného odůvodnění poukázal na obsah vyjádření žalobkyně, které žalobkyně předložila k problematice zápisné způsobilosti napadených označení, a to v rámci připomínek podaných právě v průběhu řízení o přihláškách těchto Napadených ochranných známek. Soudu není zřejmé, z jakých úvah žalobkyně dovozuje tvrzenou nesouvislost předmětu těchto řízení. Jak soud uvedl výše, žalobkyně předtím, než byly přihlášky ochranných známek zveřejněny a než k nim podala námitky, o nichž Úřad rozhodl rozhodnutími napadenými touto žalobou, podala v souladu se zákonem č. 441/2003 Sb. připomínky, v nichž poukazovala na absolutní důvod jejich zápisné nezpůsobilosti.
101. Brojí-li přitom žalobkyně proti tomu, že žalovaný pochybil, pokud poznatky z připomínek reflektoval v tomto řízení, neboť s tím nebyla předem seznámena a nemohla se k nim vyjádřit, považuje soud tyto námitky za zcela mimoběžné, neboť to byla právě žalobkyně, kdo byla původkyní těchto připomínek a lze tedy legitimně předpokládat, že znala jejich obsah. Pokud pak jde o připomínky podané od ní odlišnými subjekty, v nichž jako fyzická osoba figurovala v postavení statutárního orgánu, soud považuje za významné, že žalobkyně v žalobách nijak nezpochybnila závěr žalovaného o tom, že jí obsah připomínek musel být s ohledem na jím specifikované okolnosti znám.
102. Především je však třeba se vším důrazem odmítnout námitky žalobkyně, že žalovaný zatížil Napadená rozhodnutí vadou, pro kterou by je bylo třeba zrušit, pokud takto reflektoval poznatky plynoucí z řízení vedených na jiném právním základě a řešících jiné otázky ve zcela jiném rozhodném období. Právě naopak, jak bylo uvedeno výše, předseda Úřadu doplnil své klíčové úvahy, které byly samotným základem pro jeho meritorní posouzení, o poukaz na rozpornost argumentace žalobkyně s jejími tvrzeními, jež sama žalobkyně vznesla k problematice zápisné způsobilosti napadených označení v rámci připomínek podaných právě v řízení o přihláškách těchto Napadených ochranných známek. Neobstojí pak ani závěr marginalizující význam této

vnitřní rozpornosti s poukazem na „jiné rozhodné období“. Výše bylo vyloženo, že rozhodným obdobím z pohledu důvodu uvedeného v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb. je období před podáním přihlášky Napadených ochranných známek. Ačkoli žalobkyně v připomínkách podávaných v letech 2009 a 2010 jistě mohla, jak uvádí, činit spornou i otázku (pozdějšího) získání rozlišovací způsobilosti na straně osoby zúčastněné na řízení 1, žalovaný zcela správně upozornil, že to byla právě žalobkyně, která přinejmenším v připomínkách podaných dne 30. 11. 2010, tj. 5 dní po podání námitek, stavěla svou argumentaci na str. 6 na tom, že „[...] *ke dni podání přihlášky napadeného označení, 02. 05. 2002 již bylo toto označení v České republice veřejně známo a obecně užíváno pro druh fitness aktivity, a to bez vazby na přihlašovatele či jakýkoli jiný subjekt, pro nějž by bylo příznačné*“, resp. (ve věci druhého napadeného označení) na str. 4 na tom, že „*ke dni 02. 05. 2002 již bylo toto označení v České republice veřejně známo a obecně užíváno pro určitý druh fitness stroje („stacionární kolo“)* a to bez vazby na přihlašovatele či jakýkoli jiný subjekt, pro nějž by bylo příznačné“, tedy své tvrzení o zápisné nezpůsobilosti zjevně sama explicitně spojovala s obdobím rozhodným i pro posouzení nyní posuzované věci.

103. Žalovanému tak nelze z pohledu soudu v žádném případě vytýkat, pokud upozornil na to, že právě uvedená argumentace se ocitá ve zjevném vnitřním rozporu s jádrem její obrany v právě posuzovaných věcech, kde žalobkyně zcela odlišně od právě připomenutého tvrdila, že napadená označení byla ke dni podání přihlášky příznačná právě a jediné pro ni.
104. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku vznesenou pod **třetím žalobním bodem**. Nemohl žalobkyni přisvědčit v tom, že by žalovaný zatížil Napadená rozhodnutí vadou, pokud ve vazbě na námitky vznesené žalobkyní v rozkladech proti Prvostupňovým rozhodnutím reagoval na argumentaci žalobkyně poznatky z řízení o návrhu na zrušení ochranné známky žalobkyně O-477302 pro neužívání tak, jak tomu na str. 41 Napadených rozhodnutí učinil.
105. Omezila-li se žalobkyně v podaných žalobách v tomto směru na obecnou námitku, že žalovaný na základě stejných důkazů jako předložených ve zdejším řízení dospěl k jinému závěru a ve dvou podobných věcech tedy posoudil stejné důkazy zcela opačně, nezbylo soudu, než při opětovném zdůraznění významu dispoziční zásady shodně s žalovaným v obdobné míře obecnosti konstatovat, že žalobkyně zcela přehlíží, že se v daném případě, na rozdíl od problematiky řešené výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod druhým žalobním bodem, jednalo o (i.) jiný typ řízení, vedeného (ii.) ve věci jiné ochranné známky, (iii.) v němž byly řešeny zcela odlišné skutkové a především právní otázky (zrušení známky pro neužívání). Za situace, kdy tedy žalobkyně specificky nenamítala, že by snad žalovaný z některého konkrétního z hodnocených důkazních prostředků předložených v nyní posuzovaných věcech ve skupinách č. 1 – 4 dovozoval v odkazovaném řízení jiné skutkové poznatky, nebo snad dokonce opačný skutkový a navazující právní závěr, tj. že žalobkyně prokázala užívání nezapsaných označení v obchodním styku jako označení obchodního původu svých výrobků, resp. služeb, nebylo úlohou soudu, aby za žalobkyni tuto úlohu plnil, její argumentaci dotvářel a přebíral tak úlohu jejího advokáta. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
106. Soud konečně neshledal důvodnou ani argumentaci soustředěnou pod **čtvrtým žalobním bodem**, v níž žalobkyně žalovanému vytýkala, že odmítl námitku nesprávného úředního postupu a porušení práva na spravedlivý proces spočívajícího v nevyhovění návrhu žalobkyně na nařízení ústního jednání a výsledku svědků.
107. Soud připomíná, že správní řízení je zásadně ovládáno zásadou písemnosti. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání pouze v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
108. Žalobkyně spojovala již v rozkladech proti Prvostupňovým rozhodnutím námitku neprovedení ústního jednání výhradně s námitkou porušení pravidel dokazování, kterou odůvodňovala tím, že žalovaný neprovedl navrhované výslechy svědků.

109. Soud v tomto směru připomíná, že z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu k § 52 správního řádu a otázky neprovedení navržených důkazů vyplývá, že „*není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomené*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009 - 48).
110. Návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom rovněž ustáleně judikuje (srov. především rozsudek ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS), že výpověď navrhovaného svědka nelze dopředu hodnotit jako bezcennou, a to např. s poukazem na vazby mezi svědkem a účastníkem, neboť by tím mohlo dojít k porušení práva na spravedlivý proces.
111. Soud v reakci na obecně vznesenou žalobní námitku ze správního spisu ověřil, že žalobkyně v samotných podaných námitkách žádné důkazní návrhy nad rámec těch, s nimiž se žalovaný vypořádal, nevznesla a zde uvedená skutková tvrzení především nijak ani náznakem nespojovala s návrhem na provedení výslechu svědků, který byl obsažen v samostatných podáních učiněných téhož dne, jako podané námitky. V předmětných samostatných podáních se přitom žalobkyně bez dalšího omezila toliko na blíže nerozvedené vznesení požadavku na nařízení ústního jednání a na identifikaci osob, jejichž výslech v pozici svědků v řízeních navrhovala, aniž by však žalobkyně v podaných námitkách či v předmětném podání jakkoli naznačila konkrétní skutková tvrzení, která snad měla být výsledkem té které konkrétní fyzické osoby prokazována, případně tyto své důkazní návrhy alespoň spojovala s některými ze skutkových tvrzení předestřených v samotných námitkách.
112. Úřad se v odůvodnění Prvostupňových rozhodnutí s předmětným procesním požadavkem žalobkyně nevypořádal. V reakci na argumentaci vznesenou žalobkyní v průběhu řízení o rozkladu se pak s tímto okruhem námitek vypořádal předseda Úřadu na str. 37 – 38, resp. str. 36 – 37 Napadených rozhodnutí, kde uzavřel, že ústní jednání se nařizuje, pokud to je nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V zápisných řízeních týkajících se napadených označení přitom bylo dle předsedy Úřadu předloženo značné množství důkazních prostředků. Předseda Úřadu přitom nepodpořil názor namítajících, že délka řízení byla způsobena výhradně průtahy na straně osoby zúčastněné na řízení 1 s tím, že na ní měla totiž významný podíl procesní aktivita namítajících a s nimi propojených osob, které podávaly připomínky. Předseda Úřadu uvedl, že namítající, kteří nyní žádají o výslech svědků majících prokázat získání soukromoprávních práv uživatelů nezapsaných označení, v připomínkách naopak požadovali zamezení zápisu napadeného označení z důvodů veřejnoprávních. Výslovně uzavřel, že „*případné nařízení ústního jednání, resp. výslech svědků by v roce 2020 [2021] (tj. v době vydání napadeného rozhodnutí), nevneslo žádný nový vhlad do předmětného případu, a nepřineslo by ani nyní v odvolacím řízení. Z předložených materiálů je skutková situace ohledně užívání namítaných označení „SPINNING“ a „SPINNER“ zřetelná. Jednalo se akcí „SPINNOMÁNIE“ konanou v roce 2001, ke které probíhala i doložená reklamní kampaň. Předmětnou skutečnost přiblašovatel ani Úřad nijak nezpochybňovali. Z dokladů je nepochybný časový, kvalitativní i kvantitativní rozsah užívání namítaných označení namítajícími před podáním napadené přihlášky*

ochranné známky (2002). Je z nich však patrné užívání termínů „SPINNING“ a „SPINNER“ namítajícími v popisném/druhovém smyslu. Odvolacímu orgánu tedy není zřejmé, co by při ústním jednání měli navrhovaní svědci prokazovat, a proto se jejich případný výslech jeví jako nadbytečný. Pokud by se tito svědci vyjadřovali ke stavu po podání napadené přihlášky ochranné známky, události nastalé po květnu 2002, jak odvolací orgán detailně rozebral výše, nejsou v řízení o námitkách relevantní“.

113. Žalobkyně se posléze v podaných žalobách v daném směru omezila na strohou námitku, v níž toliko bez dalšího uvedla, že žalovaný pochybil, pokud nepřisvědčil námitce poukazující na nevyhovění návrhu na nařízení ústního jednání a výsledku svědků.
114. Soud k takto uplatněné námitce nejprve v obecné rovině předesílá, že byla žalobkyní konstruována takto obecným způsobem, když se žalobkyně fakticky toliko omezila na prostý nesouhlas s vypořádáním své odpovídající rozkladové námitky, kterou však již předseda Úřadu v odůvodnění Napadených rozhodnutí věcně vypořádal; žalobkyně na toto vypořádání konkrétním způsobem nereflektovala a omezila se na paušální námitku pochybení žalovaného, aniž by brala v potaz argumentaci předsedy Úřadu.
115. Žalobkyně tak v důsledku toho v podaných žalobách nad rámec popření závěru žalovaného nijak nereagovala na závěry, které předseda Úřadu k obsahově odpovídajícím námitkám vzneseným v průběhu řízení o rozkladech proti Prvostupňovým rozhodnutím vyslovil v odůvodněních Napadených rozhodnutí. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na výše uvedené, aniž by reagovala na odůvodnění Napadených rozhodnutí, v nichž se předseda Úřadu s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Zdejší soud v tomto směru připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
116. Soud přitom považuje z pohledu posouzení zákonnosti postupu žalovaného za zásadní především to, že žalobkyně v souladu s dříve uvedeným ve svých procesních podáních učiněných ve lhůtě pro podání námitek nijak nespecifikovala, k jakým konkrétním skutkovým okolnostem měli jí označení svědci v řízeních vypovídat, popř. jaká její konkrétní skutková tvrzení vznesená v námitkách měla být předmětnými důkazními prostředky prokázána. Soud má totiž za to, že každému řádnému důkaznímu návrhu (výslech účastníka či svědka nevyjímaje) musí předcházet skutkové tvrzení, k jehož prokázání tento návrh směřuje. Teprve na základě takového tvrzení je totiž správní orgán objektivně schopen v intencích § 52 správního řádu posoudit, zda jde o důkazní návrh potřebný ke zjištění skutkového stavu věci, nebo tomu tak není. Nelze přitom aprobovat takovou procesní taktiku účastníků správního řízení, v němž je tíží důkazní břemeno, kdy tito učiní důkazní návrh výsledkem svědků bez konkrétních skutkových tvrzení, která mají být prokazována, s tím, že příslušné skutečnosti vyplynou až z provedeného výsledku. Vyžadovat po správních orgánech provedení takových důkazních prostředků navrhovaných z iniciativy účastníků řízení by totiž mohlo znamenat nutit správní orgány rezignovat na jakoukoli snahu o racionalitu správního řízení a procesní efektivitu vůbec. Důkazní prostředek má být navržen k prokázání konkrétních skutkových tvrzení; v tomto případě tak bylo úkolem žalobkyně, aby v podaných námitkách, případně samostatných procesních podáních z téhož dne specifikovala, jaká skutková tvrzení mají být předmětnými výsledky prokazována.
117. Žalovanému je třeba vytknout, že v odůvodnění Prvostupňových rozhodnutí na předmětný procesní požadavek žalobkyně výslovně nereagoval, čímž zatížil řízení vadou. Za situace, kdy se žalobkyni dostalo reakce na její procesní požadavek alespoň v odůvodnění Napadených rozhodnutí, však předmětná vada neměla podle přesvědčení soudu vliv na zákonnost

Napadených rozhodnutí, přičemž jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalším řízením by nebylo se zřetelem ke shora popsanému významu koncentrační zásady přísně ovládající tento typ správního řízení na skutkových a navazujících právních závěrech žalovaného s to ničeho změnit a vedlo by toliko k neúčelnému prodlužování řízení. Je tomu tak právě s ohledem na to, že žalobkyně v rozporu s výše uvedeným ve lhůtě pro podání námitek nespecifikovala, jaká skutková tvrzení mají být předmětnými navrhovanými výsledky prokazována. Nebylo přitom úlohou žalovaného, aby za žalobkyni předpokládal, jaká další skutková tvrzení, resp. další rozhodné skutkové okolnosti (které ani v námitkách, ani v procesních návrzích z téhož dne neuvedla) zamýšlí žalobkyně předmětnými důkazními prostředky, resp. z jejich případného provedení plynoucími poznatky, prokazovat.

118. Žalovanému za této situace nelze vytýkat, pokud v odůvodnění Napadených rozhodnutí vysvětlil, že ohledně skutkových tvrzení žalobkyně týkajících se žalobkyní akcentované kampaně, tedy fakticky jediných skutkových tvrzení, o něž žalobkyně podané námitky opírala, považoval důkazní situaci za dostatečnou, a vyložil, proč k ní se vážící skutkové závěry nejsou způsobilé na právním posouzení otázky (ne)naplnění podmínek pro poskytnutí ochrany uživateli nezapsaných označení ničeho změnit. Nad rámec uvedeného pak lze již toliko pro úplnost žalovanému přisvědčit, že relevantními poznatky plynoucími ze svědeckých výpovědí by mohly být toliko ty, jež by se vztahovaly k rozhodnému období před rokem 2002, protože lze v daném směru porozumět poznámce žalovaného poukazující na problematiku důkazní síly takových eventuálních důkazů. Sama tato okolnost by nicméně jistě nebyla způsobilá odůvodnit neprovedení důkazních prostředků, jež by byly v intencích shora řečeného řádně navrženy k prokázání konkrétních skutkových okolností.
119. Soud přitom ve světle výše uvedeného nemohl přehlédnout ani to, že žalobkyně ani v podané žalobě neuvedla nad rámec své obecné a paušální námitky nesouhlasu s postupem žalovaného ve věci navrženého výsledku svědků žádné konkrétní argumenty ani další skutečnosti. Ani v žalobě žalobkyně nijak nespecifikovala, jakým způsobem se měla tvrzená vada projevit v zákonnosti meritorních rozhodnutí; konkrétně nenamítala, jaké konkrétní osoby měly prokazovat jaké konkrétní skutkové okolnosti a že tak v důsledku postupu žalovaného tyto skutkové okolnosti nebyly v řízení řádně zjištěny a prokázány. Jak bylo upozorněno výše, není úlohou soudu, aby tyto deficity žalobní obrany za žalobkyni napravoval.
120. Je zjevné, že závěry žalovaného by mohla zvrátit (za předpokladu, že by byla v řízení prokázána) toliko taková skutková tvrzení (jež by byla prokázána s nimi souvisejícími důkazními prostředky), jež by svědčila o užívání nezapsaných označení takové intenzity a rozsahu, aby bylo zjevné, že se stala ve světle výše popsaných východisek pro žalobkyni v rozhodné době příznačnými. Žalobkyně nicméně taková tvrzení vztahující se k užívání v takovém rozsahu a intenzitě podle přesvědčení soudu ve svých námitkách nepředestřela. Žalovaný pak zcela pochopitelně a správně upozornil i v daném kontextu v Napadených rozhodnutích na to, že to byla sama žalobkyně, která k témuž rozhodnému období v podaných připomínkách naopak tvrdila, že tato označení nebyla v roce 2002 příznačná pro nikoho a byla užívána obecně.
121. Spojovala-li tedy žalobkyně uvedenou námitku rovněž s tím, že žalovaný podle ní tento návrh zamítl také s odkazem na obsah probíhajících řízení o připomínkách, čímž se také dopustil nesprávného úředního postupu ve smyslu výše uvedeného, odkazuje soud na tomto místě pro větší stručnost na závěry, které v tomto směru vyslovil výše v rámci vypořádání námitek vznesených pod druhým žalobním bodem, a doplňuje, že předseda Úřadu na str. 37 Napadených rozhodnutí v daném směru toliko v souvislosti s úvahou nad délkou řízení podotknul, že žalobkyni nebylo možno přisvědčit v tom, že by délka řízení byla zapříčiněna výhradně průtahy na straně osoby zúčastněné na řízení 1 coby přihlašovatele, ale byla ovlivněna i procesní aktivitou namítajících a osob, které proti přihláškám Napadených ochranných známek podávaly připomínky. Této úvaze přitom není čeho vytknout, nadto v ní pak snad spatřovat důvod pro zrušení Napadených rozhodnutí.

122. Lze tedy uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že by v rozhodné době, tj. před podáním přihlášek Napadených ochranných známek, nabyla práva k nezapsaným označením užívaným v obchodním styku, jež by splňovala podmínku rozlišovací způsobilosti a příznačnosti pro žalobkyni, resp. její výrobky a služby, a nebyl proto povinen zabývat se posléze naplněním dalších podmínek pro poskytnutí ochrany dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 441/2003 Sb.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

123. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
124. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětných řízení nevznikly.
125. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2022

Mgr. Martin Lachmann v.r.
předseda senátu